

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΕΡΙΔΙΝΗΣΗ (του Δημήτρη Κωνσταντακόπουλου) – Σειρά Πολιτική Ηγεσία Επικοινωνία

Ένας πολύ γνωστός οικονομολόγος και παλιός φίλος του Ανδρέα Παπανδρέου, μου διηγήθηκε τις προάλλες έναν διάλογό του, πριν από πολλά χρόνια, με τον Ζακ Ντελόρ, από τους αρχιτέκτονες του Μάαστριχτ. Αυτός τούπε, σχολιάζοντας τα σχέδια εισαγωγής, τότε, ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος: «Αυτό το πράγμα δεν βγαίνει. Βάλατε το κάρο μπροστά από το άλογο.

Φτιάχνετε νόμισμα χωρίς κράτος». Ο Ντελόρ τον κύτταξε καλά-καλά, ήπια μια γουλιά από το ποτό που συνήθιζε τα απογεύματα και του απάντησε: **«Με περνάς για ηλίθιο; Ασφαλώς και δεν γίνεται. Φτιάχνουμε το νόμισμα, ώστε, όταν έρθει η κρίση, να αναγκαστούν οι Ευρωπαίοι να φτιάξουν και το κράτος»**. Θα το φτιάξουν όμως; Ή θα διαλύσουν την Ένωση εις τα εξων συνετέθη, εγκαινιάζοντας μια μεγάλη περίοδο ιστορικής οπισθοδρόμησης για όλη την ήπειρο; Προς το παρόν μάλλον κάνουν ότι μπορούν για να επιτείνουν την κρίση, αγοράζοντας χρόνο με εμβλασματικές λύσεις που χειροτερεύουν την αρρώστια.

Αυτά που κάνουμε στην Ελλάδα είναι τα μέτρα ακριβώς που πήρε σε μας ο καγκελλάριος Μπρούνινγκ με τα διατάγματά του, το 1930, λέει, τρομαγμένος και τρομοκρατικός, στο Σπήγκελ, ο Ζιν, διευθυντής του πιο φημισμένου γερμανικού οικονομικού ινστιτούτου, του IFO. Προειδοποιεί ότι οι «φόρμουλες» μπορεί να μοιάζουν ότι «βγαίνουν» στους «τεχνικούς» της

χρηματοπιστωτικής, που βλέπουν μεν καλά τα νούμερα, είναι όμως τυφλοί απέναντι στον κίνδυνο εμφυλίου πολέμου που «κρύβεται» στις εξισώσεις.

Αν βρίσκετε τον Ζιν πολύ απαισιόδοξο, να και η πιο σημαντική εφημερίδα της Γαλλίας, η Μοντ, που διαλέγει τον τίτλο «Το ευρώ χρειάζεται λίγη πολιτική ωριμότητα» για το κάπως απελπισμένο κύριο άρθρο της, με το οποίο σχολιάζει τον «ακήρυκτο πόλεμο της Φραγκφούρτης» για την αναδιάρθρωση, ιδίως μεταξύ Μπούντεσμπανκ και ΕΚΤ: «Μερικές φορές, στην παρούσα κρίση, δεν είναι τόσο ο όγκος του δημόσιου χρέους... που εντυπωσιάζει, όσο η ανικανότητα των πολιτικών να επιδείξουν ωριμότητα».

Την ίδια διάγνωση κάνει και ο Simon Nixon στη Wall Street Journal. Στην καρδιά της ευρωπαϊκής κρίσης υπάρχει, γράφει η εφημερίδα των νεοϋρκέζων χρηματιστών, το δημοσιονομικό έλλειμμα, το έλλειμμα τραπεζικού κεφαλαίου και ρευστότητας, το έλλειμμα παραγωγικότητας. Το πιο σοβαρό όμως έλλειμμα είναι άλλο, είναι το έλλειμμα ηγεσίας στην Ευρώπη. Βεβαίως, ο Nixon θέλει μια πολύ συγκεκριμένη δουλειά από την ευρωπαϊκή ηγεσία που ζητάει: να εξηγήσει στους πολίτες ότι θα χάσουν μέρος της κρατικής κυριαρχίας τους. Δεν θέλει μια ηγεσία πιο ανεξάρτητη από το χρηματιστικό κεφάλαιο, θέλει μια ηγεσία πιο υποταγμένη και από την παρούσα στις ανάγκες του. Πόσο συμβατό είναι αυτό με οποιαδήποτε μορφή δημοκρατίας, μένει να αποδειχθεί.

Η Καγκελλάριος Μέρκελ θυμήθηκε πάλι τις προάλλες τα «προνόμια» των ελλήνων συνταξιούχων και τις μακρές διακοπές των ελλήνων εργαζομένων. Της απάντησε ευτυχώς, και σταμάτησε, όχι μόνο η σοσιαλδημοκρατική αντιπολίτευση, αλλά και ο πρώην Καγκελλάριος Κολ, «πατριάρχης» της γερμανικής χριστιανοδημοκρατίας. Οι δηλώσεις Μέρκελ δεν είναι όμως σημαντικές μόνο για τον «ανθελληνικό», αλλά και για τον απίστευτα γελοίο χαρακτήρα τους.

Ακόμα και ένα μικρό παιδί έχει πια καταλάβει ότι στην πραγματικότητα δεν είναι κάποιο ελληνικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε εδώ, αλλά το «δεύτερο κύμα» από το «τσουνάμι»

της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του 2007-8, και αυτό γιατί όλες οι δυτικές, και ιδίως οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, δεν έκαναν τίποτα για να αντιμετωπίσουν τις αιτίες του. Αν για κάτι «φταίει» η Ελλάδα, είναι αφενός για τις αδυναμίες και τα προβλήματά της, αφετέρου γιατί έκανε αμέριμνη την «ηλιοθεραπεία» της παρά την έκδοση των ανακοινώσεων. Είχε έτσι το θλιβερό και πολύ επικίνδυνο «προνόμιο» να είναι η πρώτη χώρα της ευρωζώνης που επλήγη.

Η μεγάλη αντεπίθεση των τραπεζών

Διευθυντής της Monde Diplomatique ο Σερζ Αλιμί περιγράφει στο τελευταίο άρθρο του πως, τα μεγάλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα (και οι συνδεδεμένοι μαζί τους οίκοι αξιολόγησης), που προκάλεσαν με τις απάτες τους, την κρίση του 2008, κατάφεραν όχι μόνο να βγουν «καθαροί» και χωρίς συνέπειες, αλλά και ανάγκασαν τα κράτη να τους χρηματοδοτήσουν ξανά, μετατρέποντας τη δική τους κρίση σε κρίση χρέους των κρατών. Και αποτρέποντας τους G20 να πάρουν οποιοδήποτε μέτρο ελέγχου των χρηματοπιστωτικών αγορών, ιδίως των αγορών παραγώγων, που ο **Γουώρεν Μπάφετ**, ένας άνθρωπος που έβγαλε μυθώδη ποσά παίζοντας σε αυτές τις αγορές, ονόμασε «όπλα μαζικής καταστροφής». Ο ίδιος, **όταν ένας δημοσιογράφος του είπε ότι δεν διεξάγεται στην εποχή μας «ταξικός πόλεμος», του απάντησε περίπου: Κούνια που σε κούναγε. Γίνεται τρομερός ταξικός πόλεμος και τον κερδίζουμε εμείς. Όχι οι πλούσιοι, οι πάρα πολύ πλούσιοι!**

Για τον σύμβουλο της Κινεζικής Επιτροπής Τραπεζικού Ελέγχου 'Αντριου Τσεγκ, το πρόβλημα συνίσταται στην «κατοχή» των κρατών από το χρηματοπιστωτικό σύστημα (και, μια τέτοια «κατοχή» εξηγεί και την βαθύτερη αιτία του πανθομολογουμένου ελλείμματος ηγεσίας, γιατί αν υπήρχε «ηγεσία» θα ήταν υποχρεωμένη να θίξει τα συμφέροντά του για να «ηγηθεί»). Και μόνο η θεωρούμενη τώρα βέβαιη προσεχής εκλογή ενός ανθρώπου της Goldman Sachs ως επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας είναι τόσο εύγλωττη, που καθιστά άχρηστο οποιονδήποτε σχολιασμό και φανερό ποιος αποφασίζει και τι στην Ευρώπη! Το

ίδιο και η άτακτη υποχώρηση του Βερολίνου, τις τελευταίες μέρες, στον πόλεμο της αναδιάρθρωσης με ΕΚΤ και ΔΝΤ). Στις αρχές αυτής της εβδομάδας, σχολιάζοντας τη συζήτηση και τις διαμάχες για την εθνικότητα του επόμενου διευθυντή του ΔΝΤ, η «Λαϊκή Ημερησία» του Πεκίνου, πρωτεύουσας μιας χώρας με τρία τρις δολάρια συναλλαγματικά αποθέματα, και η οποία πραγματοποιεί ήδη περισσότερες επενδύσεις στον τρίτο κόσμο από την Παγκόσμια Τράπεζα, σημείωνε ότι το θέμα δεν είναι στην εθνικότητα του επικεφαλής, αλλά στη δομή του ΔΝΤ και στο δικαίωμα βέτο των ΗΠΑ. Ρίχνοντας την ιδέα ενός νέου ΔΝΤ, «των άλλων».

Με την Ελλάδα, δυστυχώς, σε ρόλο «μητέρας όλων των αντιθέσεων» του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, η κρίση της ΕΕ εξελίσσεται προς το παρόν χωρίς ορατή διέξοδο, με τρεις γενικά «παίκτες» να διακρίνονται μέσα σε ένα περιβάλλον απίστευτης κακοφωνίας και σύγχυσης στις δηλώσεις πολιτικών και τα σχόλια του τύπου. Ο μεγάλος όγκος της ευρωπαϊκής πολιτικής αναζητεί προσπάθειες «μπαλώματος» χωρίς μέλλον. Η πιο «ριζοσπαστική» πτέρυγα των αγορών, πρωτοπορεία του «καπιταλισμού της καταστροφής», που βγάζει τα κέρδη του στήνοντας φούσκες και στη συνέχεια σκάζοντάς τες, ποντάρει μεσοπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα εναντίον της Ευρώπης (και βραχυπρόθεσμα εναντίον της Ελλάδας). Ελάχιστα στοιχεία ορθολογισμού εμφανίζονται κάπου κάπου στη mainstream πολιτική συνήθως όμως χωρίς συνέχεια (όπως η πρόταση ευρωομολόγων, που επανήλθε από τον Βέλγο Υπουργό Οικονομικών και τον Γιόσκα Φίσερ, αλλά και συζητήθηκε, σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, στη σύνοδο των G8. Όπως και η άποψη Σόιμπλε και Άιχελ, ότι η Ελλάδα χρειάζεται ισχυρή ανάπτυξη, παρόλο που μια τέτοια ιδέα έρχεται σε κραυγαλέα αντίθεση με μέτρα τόσο έντονου περιορισμού της ζήτησης, που απαιτεί, την ίδια στιγμή, ο Γερμανός Υπουργός Οικονομικών!).

Και οι κοινωνίες;

Υπάρχει βέβαια και ο άγνωστος Χ. Οι ίδιες οι ευρωπαϊκές κοινωνίες, προς το παρόν τρομοκρατημένες από την προοπτική μαζικής φτωχοποίησης, αγανακτισμένες από τον ρόλο του

χρηματιστικού κεφαλαίου και της πολιτικο-εκδοτικής τους τάξης, συγχισμένες από τον σύνθετο, δαιδαλώδη, αδιαφανή χαρακτήρα των τόσο απομακρυσμένων από την παραγωγή σύγχρονων οικονομικών λειτουργιών, χωρίς ηγεσία και καθαρές ιδέες. Πάντως, **όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις έχουν πλήρη συνείδηση του κινδύνου κοινωνικών εκρήξεων** και «κρατάνε την ανάσα τους» τώρα για να δουν την εξέλιξη του κινήματος των «αγανακτισμένων» σε Ισπανία και Ελλάδα. **Τόσο μεγάλος είναι ο υφέρπων πανικός στο Παρίσι που, παρόλο που οι πρώτες συγκεντρώσεις στη Βαστίλλη ήταν καμμία πεντακοσαριά Γάλλοι, η αστυνομία έχει καταλάβει τον χώρο μπροστά από την ομώνυμη Όπερα, απαγορεύοντας ακόμα και συναθροίσεις τριών ατόμων!**

Πηγή: <http://konstantakopoulos.blogspot.com/>

(Φωτό: wikimedia)